

была свършена; Господь са умилостивилъ надъ него и философа въ пламенно-то увлеченіе на вѣсторга вѣсклицава:

«Нищо ма не удържа. Азъ са прѣдавамъ на моя священь вѣсторгъ; ако ма прощавате азъ са радвамъ, ако са сърдите азъ мога да търпя. Жребій е тѣгленъ. Книга-та е написана, да са чете или сега или отъ потомство-то, — малко ма е гръжа. Тя може лесно да чана едно столѣтіе за читатель; понеже и самъ Богъ е чакаль 6000 години за наблюдатель!»

Повече отъ двѣстѣ години сж изминхли, откакъ Кеплеръ обнародвалъ свои-тѣ великы откритія. Наука-та вярвала напрѣдъ съ бърза и непрѣодолима сила. Тайны-тѣ на вселенная сторили ихъ на всепроницающы-тѣ изслѣдванія на богоподобныя умъ. Владичество-то му са распространявало по-широко и по-широко. Една планета слѣдъ друга присъединявали са наша-та система; даже дълбока-та бездна, коя-то ни отдѣлява отъ неподвижны-тѣ звѣзды была изминхта, и съглѣдало са много хляды слънца, кои-то бърже хвъркали или величественно обыкаляли изъ тѣсны-тѣ страны на пространство-то. Но законы-тѣ на Кеплера свързватъ ги всички заедно; сиктникъ съ планета, планета съ слъще, слъще съ система — всичко стройно и въ безмълвно величіе прославлява откритія-та на този герой — философъ.

Григорій.